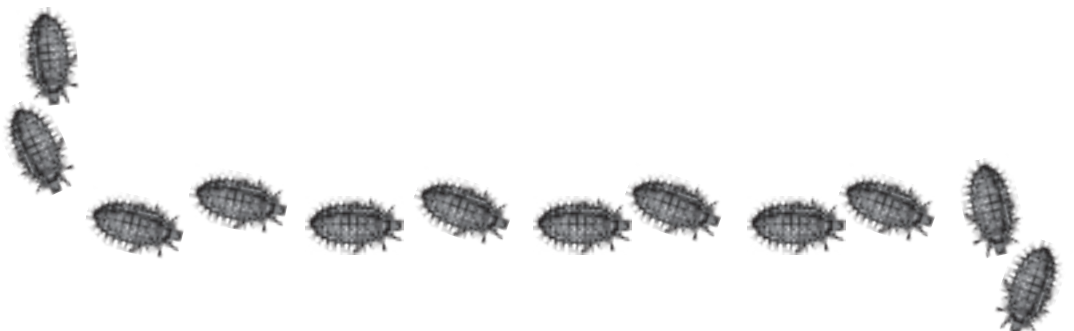

ROVAR fészek

Nem vagyok meleg.

Az egész véletlen volt, és nem szolgáltam rá a büntetésre. Kurvára nem szolgáltam rá semmire.

Déltájt keltem. Kicsoszogtam a fürdőszobába, hugyoztam, öklendeztem, aztán belenéztem a tükörbe és próbáltam kontrollálni gyomrom véletlenszerű rángásait. A gyomrom a lelkiismeretem, és most háborog. Még a reggeli kávémra is alig bírok rá gondolni, lefőzöm és megpróbálom meginni, hátha az ismerős rutin helyrehoz (sodor magával, mintha mi sem történt volna), de ez most kevésnek tűnik.

A fogkefém ott hever, ahol szokott. Véresek a sörtéi. Hajnalban addig sikáltam az ínyemet és a nyelvemet, amíg szivárogni nem kezdett belőlük. Amikor már a szemem is könnyezett a fájdalomtól, abbahagytam és lefeküdtem aludni. A pállott geci ízét még most is érzem a számban, és akkor is éreztem.

Már a gondolatra is újra rángani kezd a gyomrom. A torkom is elszorul tőle, fuldoklok, szinte fuldoklok, aztán egy köhögőroham vesz rajtam erőt. A tüdőmből feltörő levegőnek nikotiníze van, de én spermának érzem. A mosdó fölé hajolok, öklendezek, valami kiszakad belőlem, száguld a levegővel, belepottyan a lefolyóba, rá sem nézek, csak megnyitom a forró vizet, és hagyom, ha tűnjön el a csatornában, had menjen oda, ahová való.

Köhintek még néhányat és kinyitom a szemem. Könnybe lábadt az erőlködéstől.

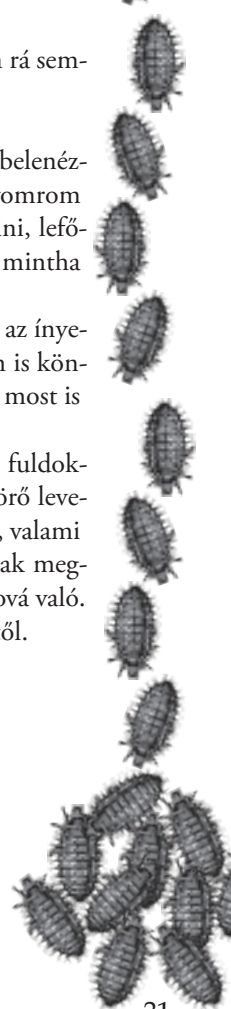
Megmosom az arcom.

Rá akarok gyűjtani, mintha a forró füst képes lenne fertőtleníteni.

Le akarok tüdőzni egy gallon megtisztulást.

A gombóc a torkomban egész nap csak gyűlt, úgy éreztem magam, mint amikor anyámék késve jöttek értem az óvodába, én meg csak ültem egyedül a padon, nem mertem elsírni magam, csak ültem és vártam, és vártam egész délután, csak a gombóc volt, és nem szabadott kiengedni.

Néha köhögtem. Elszívtam másfél doboz cigit, mire elkezdődött a híradó. Utána is köhögtem, a gombóc meg csak nőtt.

Este tíz körül kapott el az addigi legnagyobb roham, ami a későbbiekhez képest amúgy nem volt különösképpen kiemelkedő. Nem jutottam el a mosdóig, összegörnyedve megtámaszkodtam az éjjeliszekrényen, a szám elé szorítottam a kezem, a fájdalom cikázott a koponyámban, a torkomban, a gyomromban, a heréim rettegve húzódtak vissza a testembe.

Végül kiszakadt, kiszakadt megint, nem a mosdóba, bele a tenyerembe. Meleg volt és fekete, nyálkás és apró kis valamikből állt. Olyasmi, mintha rohadó mák lenne. Csak ez mozgott. Közelebb vittem az éjjeli lámpához, bámultam, ahogy csillogó nyálamban apró fekete rovarok pancsolnak, próbálják magukat berágni tenyerem húsába, a gombóc közben még csak kisebb sem lett, és elhántam magam, és abban is benne voltak, mindenben benne vannak, és ahogy besurrannak a fogaim közé, spermaízt fröcskölnek maguk köré.

– Tudja, tegnap éjjel leszoptam egy idegent, és most valami nincs rendben velem. Azt hiszem, elkaptam valamit. Mintha egy gombóc lenne a torkomban. Érti, milyen az, nem? Én próbáltam felfogni úgy, hogy ez csak... ez csak valami pszichoszomatikus szarság, próbáltam, de nem ment, mert ilyeneket köhögök fel, nézze, ilyeneket, és ha maga is látja, akkor tényleg vannak, ha maga is látja, tényleg bogarak tanyáznak bennem...

Nem jó.

Leszálltam a kórház felé tartó buszról, nekivettem a hátam a megálló plastik-oldalának, mint valami unatkozó strici, és figyeltem, ahogy véresszemű élőholtak próbálnak felférni, hogy még idejében odaérjenek a hajnali ötös kezdésre. Rágyújtottam, annak ellenére, hogy már fogytán volt a cigim, és amúgy is öklendeztem minden egyes slukktól. Nem esett jól, és a legkisebb mértékben sem tisztított meg, de mégis szükségem volt rá.

Nem tudnának rajtam segíteni. Ezt ugyanolyan bizonyossággal tudom, mintha ciánkapszulát roppantottam volna szét éppen. Vannak dolgok, amiken a nagy fehér házban már nem tudnak segíteni, amiknél már az ima sem működik, és a rovarok a testemben pont ilyen dolgok. Nincs az a gyógyszer, ami kiirtaná őket.

Ránéztem a tenyeremre, oda, ahová órákkal ezelőtt az első adagot köptem. (Vagyis a második, mert biztos vagyok benne, majdnem teljesen biztos vagyok benne, hogy az első adag reggel a lefolyóba ment.) Lefertőtlenítettem, de néhány még így is túlélte és vígan fickándozott a húsomban. Immár benne. Nem viszketetett, nem éreztem semmit, csak láttam őket. A bőr alatt is éjfeketék voltak. Ördögi kis mákszemek. Démoni spermiumok, amik a petesejtet keresik, de bennem kurvára nem fogják megtalálni.

Ha az orvosok nem tudnak segíteni (és nem tudnak segíteni, nem tudnak, ezt suttoadják az orrom előtt elhúzó buszok, taxik, mentők és tűzoltóautók, ezt füttyentik utánam a hazafelé induló prostik, mikor elsétálok előttük), akkor az apát kell megkeresnem.

Ő csak sejti, mi lehet az, ami kijött belőle.

Hétfő hajnalban nincs senki a klubban. Ezt sejtettem volna előre. És nem is lesz kora délutánig. Ez sem meglepő.

Leültem a bejárat előtti lépcsőre. Köhögtem, hagytam, had szakadjon ki, aminek ki kell, aztán a lábfejeim mellé köptem őket. Egyre rutinosabb vagyok a dologban.

Figyeltem a kis fekete kupacot, ahogy lassan, alig észrevehetően mozognak a részecskéi. Mintha vibrálna.

Elnyomtam benne a cigimet.

Nincs kedvem hazamenni. Otthon csak meghalnék. Nem akarok egyedül lenni.

Csak ülök a lépcsőn, el-elbóskolok és várom a felmentő sereget.

– Te kire vársz itt, öreg?

Délután van. A nap órák óta a bejáratra tűz és leégette az arcomat. Amíg aludtam, az ajtónak vetett fejfel, a gyomrom előtt összekulcsolt karokkal, amíg aludtam, az ajkaim cse-

repassé és repedezetté váltak, mint egy filléres kurva sarkai, a bőr lángolt az orcáimon, az orrom pedig vörösen lüktető kinövésé vált.

– Egy ismerősre.

– Aha. Én meg szeretnék bejutni.

Felálltam az ajtó elől, ropogtak a csontjaim, feszült a bőröm, egy ébredés utáni köhögőroham is ki akart törni belőlem, de azt sikerült visszaszorítanom. Nem akartam apró fekete rovarokat hányni ennek a kedves úriembernek az arcába.

– Gyere csak be. Nem fog ártani egy mosdás meg egy gyors ital.

– Kösz.

A klubban félhomály meg a falakból áradó állott cigi- és alkoholbűz. Ilyenkor feleanyira sem hívogató hely, mint mondjuk egy szombat éjjel. De azt hiszem, szombat éjjel minden más.

– A mosdót arra találod.

– Tudom.

A szokottnál gyorsabban lépdeltem, s amint bevágtam magam mögött az ajtót, kirobant belőlem a köhögés. Nekidőltem a falnak, összegörnyedve próbáltam magamban tartani azt, ami valójában a testemhez tartozik, és kilökni azt, aminek semmi keresnivalója nincs benne.

A rovarkupacok több jókora darabban fröccsentek a csempére. Elbűvölve bámultam őket, kitörölgettem a könnycseppeket a szemeimből, aztán egy feltörő rongy és némi tisztítószer segítségével eltüntettem a nyomaimat.

Nem akarok megfertőzni senkit.

Tisztítószer.

Átfutott az agyamon, hogy talán az lenne a legjobb, ha lehúznék egy kupicával, de letettem róla. Ehhez túl gyáva vagyok.

Visszasétáltam a pulthoz: a figura, aki beengedett, éppen hamutálakat mosogatott.

– Nem mondom, hogy jobban nézel ki, mint tíz perccel ezelőtt.

– Sejtettem.

– Rák?

– Nem hiszem. Allergia, vagy valami ilyesmi.

– Allergia? – Közben kitett két feles poharat a pultra és színig töltötte őket vodkával – És mire vagy allergiás?

– Nem tudom.

– Na, húzd le ezt. Fertőtlenít.

Koccintottunk, és ahogy az alkohol végigmart a számon és a torkomon, egy kicsivel tisztábbnak éreztem magam. Nem sokkal, csak egy felesnyivel.

– Szóval kire vársz?

– Ezt sem tudom.

– Nem tudod, kire vársz. Ez igen.

– Azt vágom, kire várok, csak azt nem, hogy hívják.

– És miért várod ezt a valakit?

– Nálam felejtett valamit. Szombat este együtt lógtunk, és nálam felejtett valamit.

– Szombat este. Szombat este én voltam. Ha leírod, ki az, talán meglesz.

Leírtam neki. Nem mondtam, hogy a fanszörzetének olyan illata van, mint valami egzotikus húsételnek, nem mondtam, hogy a farka jóval nagyobb, mint az enyéem, és nem mondtam, hogy miközben elmegy, beletép az ember hajába. Sokkal felszínesebb információkat közöltem vele, amik elegendőnek bizonyultak ahhoz, hogy végül felcsillanjon a szeme.

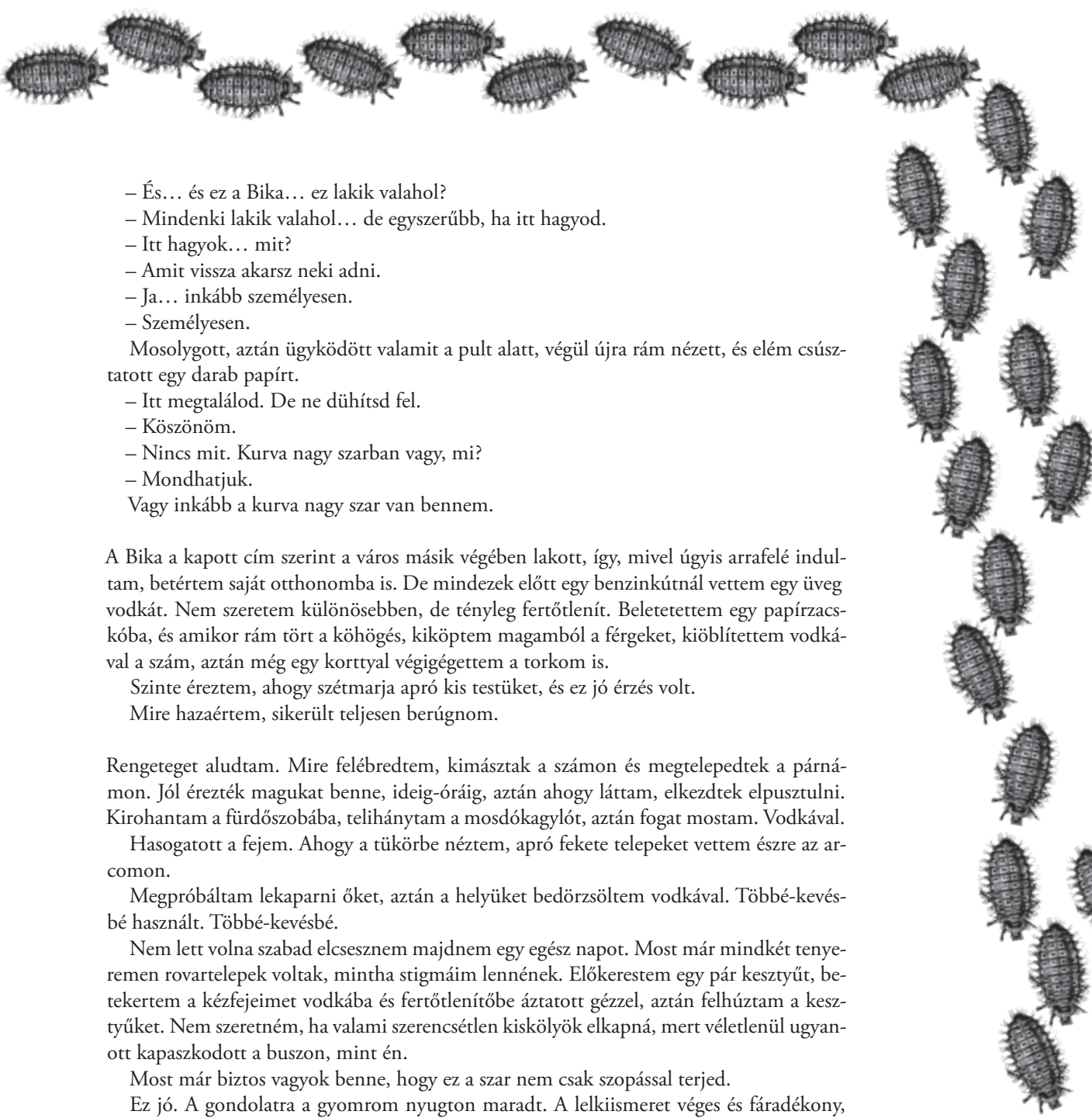
– Ez a Bika lesz.

– A Bika.

– Ja. Fura, hogy nem ismered. Törzsvendég. A Bika mindenhol törzsvendég.

– És ilyenkor hol találom?

– Alszik, gondolom. Néha a magafajta is alszik. Azt nem tudom, hogy piára honnan szedi a pénzét, de abban biztos vagyok, hogy ilyenkor alszik.

-
- És... és ez a Bika... ez lakik valahol?
  - Mindenki lakik valahol... de egyszerűbb, ha itt hagyod.
  - Itt hagyok... mit?
  - Amit vissza akarsz neki adni.
  - Ja... inkább személyesen.
  - Személyesen.

Mosolygott, aztán ügyködött valamit a pult alatt, végül újra rám nézett, és elém csúsztatott egy darab papírt.

- Itt megtalálod. De ne dühítsd fel.
  - Köszönöm.
  - Nincs mit. Kurva nagy szarban vagy, mi?
  - Mondhatjuk.
- Vagy inkább a kurva nagy szar van bennem.

A Bika a kapott cím szerint a város másik végében lakott, így, mivel úgylát arra felé indultam, betértem saját otthonomba is. De mindezek előtt egy benzinkútnál vettem egy üveg vodkát. Nem szeretem különösebben, de tényleg fertőtleníti. Beletettem egy papírzacskóba, és amikor rám tört a köhögés, kiköptem magamból a férgeket, kiöblítettem vodkával a szám, aztán még egy korttyal végigégettem a torkom is.

Szinte éreztem, ahogy szétmarja apró kis testüket, és ez jó érzés volt.

Mire hazaértem, sikerült teljesen berúgnom.

Rengeteget aludtam. Mire felébredtem, kimásztak a számon és megtelepedtek a párnámon. Jól érezték magukat benne, ideig-óráig, aztán ahogy láttam, elkezdtek elpusztulni. Kirohantam a fürdőszobába, telihánytam a mosdókagylót, aztán fogat mostam. Vodkával.

Hasogatott a fejem. Ahogy a tükörbe néztem, apró fekete telepeket vettem észre az arcomon.

Megpróbáltam lekaparni őket, aztán a helyüket bedörzsöltem vodkával. Többé-kevésbé használt. Többé-kevésbé.

Nem lett volna szabad elcseszniem majdnem egy egész napot. Most már mindkét tenyereimen rovartelepek voltak, mintha stigmáim lennének. Előkerestem egy pár kesztyűt, betekertem a kézfejeimet vodkába és fertőtlenítőbe áztatott gézzel, aztán felhúztam a kesztyűket. Nem szeretném, ha valami szerencsétlen kiskölyök elkapná, mert véletlenül ugyanott kapaszkodott a buszon, mint én.

Most már biztos vagyok benne, hogy ez a szar nem csak szopással terjed.

Ez jó. A gondolatra a gyomrom nyugton maradt. A lelkiismeret véges és fáradékony, és az enyém most elbóbiskolt egy kicsit. Néhány kép felvillant, néhány alulexponált kép, de nem váltottak ki semmilyen hatást. Kongtak a tök üres mellkasomban, és én ennek örültem. Minden csoda három napig tart – kezdek hozzászokni, hogy az vagyok, aki, és azt teszem, amit.

Egy dologhoz viszont nem fogok hozzászokni soha, ezért inkább lezuhanyoztam és nekivágtam a városnak.

A Bika nem abban az értelemben volt nagymenő, ahogy az ember először gondolná: egy panelház hetedik emeletén lakott, és az ajtón keresztül érezni lehetett a mosatlanok, a romlott ételek és a rendszertelenül tisztított fürdőszoba bukját.

Nagy levegőt vettem, elfojtottam egy köhögést és bekopogtam. Hangosan.

Hamar ajtót nyitott, aztán csak bámult a képembe, és ismertem ezt a fajta bámulást, ez a fajta bámulás azt jelentette, hogy fogalma nincs, hogy mondja meg, hogy mennyire

de mennyire nem jelentettem számára semmit. Az ember, fene tudja, miért, mindig próbál belecsempészni egy kis bűntudatot, de neki sokkal jobban ment, mint nekem szokott.

– Beszelnünk kell.

– Mégis miről?

– Elkaptam tőled valamit.

Valamit, amit szeretnék visszaadni.

– Semmi összefüggést nem látok.

Ott hevernek, beleöklendezve egy zsebkendőbe, a Bika hol rájuk néz, hol rám, és csak ennyit tud mondani.

– Leszopom a farkad, és másnap ilyeneket köhögök fel. És azt mondod nekem, nincs összefüggés.

– Talán rosszat ettél.

– Egy kibaszott dolgot ettem, ami rossz, és az kurvára belőled jött ki.

Ez meghökkentette. Igazából engem is: baromi sok minden kicsúszik az ember száján, amikor éppen az életéért küzd.

– De ha mégis úgy van, ahogy mondod, akkor sem tudok veled kezdeni semmit.

– Nem tudsz velem kezdeni semmit? Nem tudsz... – meghúztam az azóta jóbarátomná vált vodkásüveget. – Meg kéne, hogy öljelek.

– Apró emberke vagy te ahhoz.

Köhögni kezdtem, a kis fekete vackok csak fröcsköltek kifelé a számból, a Bika meg hátrált, talán azt hitte, direkt csinálom, de ami biztosan látszott rajta a félelmen kívül, amit még a szememet körülvevő könnyfátyolon keresztül is nyilvánvaló volt, az az, hogy nem először lát ilyet. Kurvára nem először.

Amikor abbamaradt, amikor újra öblöttem a vodkával, ránéztem, és próbáltam nyomultabbnak és elkeseredettebbnek tűnni még annál is, mint amilyen valójában voltam.

– Ha valakinek a seggébe dugod be, akkor ezek ott telepszenek meg?

Nem felelt.

– Hogy csinálod, hogy rajtad nem jön ki?

Erre sem.

Nekivágtam a vodkásüveget az asztal sarkának, és a kezemben maradt szilánkot lóbáltam felé. Óvatosan hátrált, és én megköszörültem a torkom, és köptem egy adagot ezekből a kis rohadékokból az üvegcsonkra, had tűnjön még ijeszteőbbnek.

– Mesélj, te faszopó.

Kitette a feleket a pultra, néztük pár másodpercig, majd legurítottuk őket.

– Szombat éjjel leszoptam a Bikát.

– Gondoltam, hogy valami ilyesmi van a dologban.

– Nem akarlak ezzel traktálni, igazából...

– Ugyan. Hétköznap ide csak lelkezni jönnek az emberek. Nem te vagy az egyetlen.

– És vadabb dolgokkal, gondolom.

– Sokkal vadabbakkal.

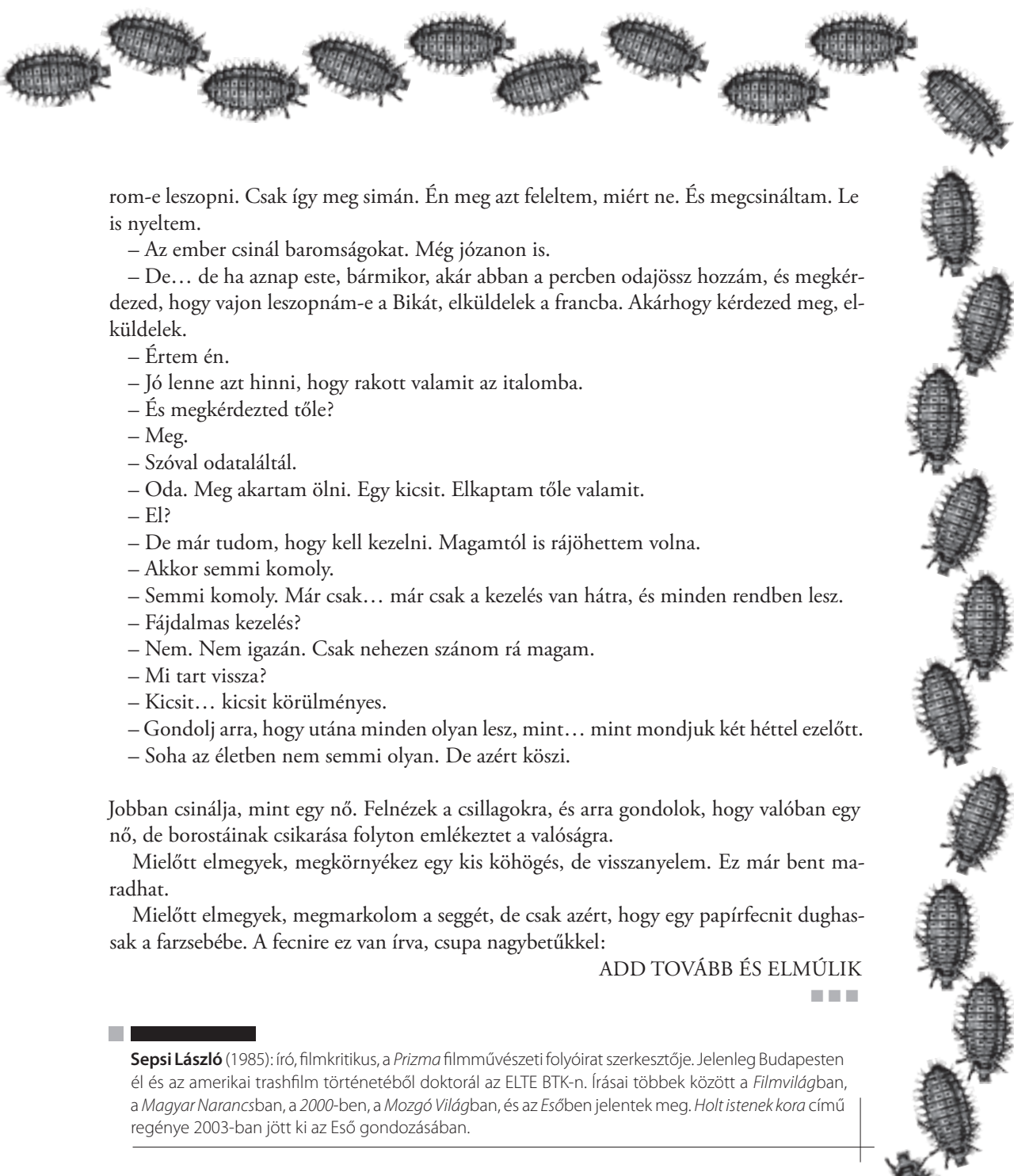
– Igazából, igazából csak úgy megtörtént. Ez úgy hanzsik, mintha valami hülye picna mondaná, de tényleg. Csak úgy... fasz tudja. Nem is ismertem azt a fickót. Odaült az asztalomhoz, elkezdtünk dumálni, dumálni meg inni, az élet nagy dolgairól, tudod, hogy megy ez...

– Tudom.

– És olyan emberesen el is áztunk, asszem, te hordtad nekünk a piát, biztos emlékszel, aztán meg együtt indultunk haza.

– Emlékszek.

– Van itt ez a parkoló-féle. Ott megálltunk. Nem akart meggyulladni a cigije vagy mittomén, az a lényeg, hogy megálltunk, és egyszer csak megkérdezte, hogy nem aka-

rom-e leszopni. Csak így meg simán. Én meg azt feleltem, miért ne. És megcsináltam. Le is nyeltem.

– Az ember csinál baromságokat. Még józanon is.

– De... de ha aznap este, bármikor, akár abban a percben odajössz hozzám, és megkérdezed, hogy vajon leszopnám-e a Bikát, elküldelek a francba. Akárhogy kérdezed meg, elküldelek.

– Értem én.

– Jó lenne azt hinni, hogy rakott valamit az italomba.

– És megkérdezted tőle?

– Meg.

– Szóval odataláltál.

– Oda. Meg akartam ölni. Egy kicsit. Elkaptam tőle valamit.

– El?

– De már tudom, hogy kell kezelni. Magamtól is rájöhettem volna.

– Akkor semmi komoly.

– Semmi komoly. Már csak... már csak a kezelés van hátra, és minden rendben lesz.

– Fájdalmas kezelés?

– Nem. Nem igazán. Csak nehezen szánom rá magam.

– Mi tart vissza?

– Kicsit... kicsit körülményes.

– Gondolj arra, hogy utána minden olyan lesz, mint... mint mondjuk két héttel ezelőtt.

– Soha az életben nem semmi olyan. De azért köszi.

Jobban csinálja, mint egy nő. Felnézek a csillagokra, és arra gondolok, hogy valóban egy nő, de borostáinak csikarása folyton emlékeztet a valóságra.

Mielőtt elmegyek, megkörnyékez egy kis köhögés, de visszanyelem. Ez már bent maradhat.

Mielőtt elmegyek, megmarkolom a seggét, de csak azért, hogy egy papírfecnit dughasak a farsebébe. A fecnire ez van írva, csupa nagybetűvel:

ADD TOVÁBB ÉS ELMŰLIK

■ **Sepsi László** (1985): író, filmkritikus, a *Prizma* filmművészeti folyóirat szerkesztője. Jelenleg Budapesten él és az amerikai trashfilm történetéből doktorál az ELTE BTK-n. Írásai többek között a *Filmvilágban*, a *Magyar Narancsban*, a 2000-ben, a *Mozgó Világban*, és az *Esőben* jelentek meg. *Holt istenek kora* című regénye 2003-ban jött ki az *Eső* gondozásában.